

gjort mangfoldige Gange. Mine Ytringer vare ikke de, som det ærede Medlem for Kjøbenhavns 7de Valgfreds (Casse) omtalte, men de gif ud paa, at hvis Lovforslaget skulde gaae igjennem her i Thinget for at naae over i det andet Thing, krævede Folkethingets Værdighed, at det her blev underkastet en ligesaa alsidig, grundig og omhyggelig Behandling, som vi vilde lade det blive til Deel, naar vi vare aldeles visse paa, at det, naar det vedtoges, vilde udkomme som Lov allerede iaar, og det var min Mening, at det vilde udøve en trykkende, lammende og hemmende Indflydelse paa denne Behandling, naar man havde Følelsen af, at det heller ikke denne Gang blev til Alvor med Sagen.

Alberti: Jeg har ikke Noget imod, at denne Lov gaaer videre, at den gaaer til 2den Behandling, men jeg maa erkjende, at jeg ikke troer, at der derved opnaaes Noget for Sagen selv. Jeg har vistnok ligesaa længe som den ærede Forslagsstiller anseet Rævningsretter for at være en gavnlig Institution i folkelig Henseende, og jeg har altid anseet det for en stor Fremtidsforjættelse for Demokratiet i Danmark, at Grundloven indeholder et Bud om Rævningers Indførelse; ved alle de Behandlinger, denne Sag har været underkastet her i Thinget, har jeg heller aldrig modsat mig dens Fremme, men jeg har knyttet dertil Forlangendet om Sværfsættelsen af et andet Grundlovsbud, nemlig om mundtlig Retspleies Indførelse i civile Sager. Det traf sig heldigviis saaledes, at nogle Medlemmer af den grundlovgivende Rigsforsamling i 1849 fik indført i Grundloven Forjættelsen om offentlig og mundtlig Retspleie og Bestemmelsen om Retspleiens Adskillelse fra Administrationen. Disse 2 Bud staae nu ved Siden af hinanden, og jeg troer, at de Herrer, som have fulgt den europæiske Retsudvikling siden 1848, ville give mig Ret i, at Spørgsmaalet om mundtlig Retspleie i civile Sager er blevet overordentlig udviklet i de 20 Aar. Den er bleven indført og grundfæstet ved forskellige Lovgivninger, navnlig i forskjellige Stater i Tydskland, og nu er den mundtlige Retspleie igjennem den preussiske Lovgivning rykket lige til vore Grændser. Jeg leed meget vel, at jeg hidtil har staaet ene

med den Anstuelse, at Rævningsretters Indførelse skal gaae Haand i Haand med den civile Retspleies Ombannelse til mundtlig Procedure; men jeg har dog for ganske nylig faaet en meget competent Stemme udenfor Thinget til at tiltræde denne Anstuelse, og jeg har faaet det Indtryk af forskellige Udtalelser her idag, at den Tid ikke vil være fjern, da der vil være sig Stemmer, som vilde understøtte mig i at faae den mundtlige Retspleie samtidig med den criminelle Retspleies Ombannelse. Det er i denne Henseende, jeg vel kan ønske en fortsat Behandling af denne Sag for at komme til en Drøftelse her i Rigsdagen om, hvorvidt denne er findet til at gennemføre begge Reformen, som ere fornødne for vor Retspleie, naar den skal svare til Tidens Fordringer, samt naar det, Grundloven har forjættet os, skal opfyldes. — En æret Taler har sagt, at Reformen af den civile Retspleie til mundtlig savnede Forarbejder, men det er ingenlunde Tilfældet, thi netop i denne Henseende have vi et Forarbejde her i Landet, som mangler ved Spørgsmaalet om Rævningsretters Indførelse; det er Kjøbenhavns Sog- og Handelsret. Denne har nu bestaaet siden 1861, og jeg har ikke seet nogen Dabel over den der brugte Procesmaade, som er ny, og som er stabt der; tværtimod, da Lovten om dens Indførelse var for her i Rigsdagen, blev det beklaget, at man ikke vilde være istand til at udføre den videre. Jeg troer, at der i den Prøve paa den mundtlige Retspleie, som saaledes er giben, ligger et Forarbejde, som man meget godt kan bruge, og som man i alt Fald ikke maa overse, hvor der er Spørgsmaal om at gaae til at gjøre en praktisk Gjerning. Man kan følge den Grundsætning, hvorpaa Retspleien i Sog- og Handelsretten er bygget, idet man nemlig kan knytte den mundtlige Forhandling til et skriftligt Grundlag, eller man kan forlade det skriftlige Grundlag og gaae over til en fuldstændig mundtlig Procedure. Om hvorvidt det ene er rigtigere end det andet, skal jeg ikke udtale mig her ved Sagens almindelige Behandling, men jeg troer med Føie at turde paastaae, at Tidens Krav gaae lige saa stærkt ud paa en Reform af den civile som af den criminelle Retspleie, og jeg lægger til, at vor civile Retspleie her i Danmark trænger